

HET WERK VAN JULIE MENDLIK-MIJNSSSEN

DOOR M. HUDIG-FREY

TELKENS en telkens ondervinden wij, dat ons de volle waarde van een mensch pas bewust wordt, als hij ons ontnomen is. Zoo is ook de dood van Julie Mendlik-Mijnssen op 2 December 1936 een aanleiding geworden dat breede kringen beseften: een bijzondere kunstenaress is uit ons midden weggenomen. Artikelen en een tentoonstelling in Haarlem gaven uiting aan bezinning en waardeering.

Als wij onze lezers over Julie Mendlik-Mijnssen willen spreken, is het om aan te toonen, dat ons in haar oeuvre de uitdrukking gebleven is van een leven, dat naar loutere eenvoud en grootheid, naar de schoonheid streefde.

Ons land is het land der schilderkunst. Wij weten allen, dat onze hemel met zijn zacht licht en zijn prachtige wolken, van onze weilanden en waterwegen een landschap tooverd, dat ieder die oogen heeft om te zien bekoort. Maar een beeldhouwer heeft in Nederland een moeilijk bestaan. Een vlak landschap heeft nog nooit de plastische fantasie van een mensch aangespoord. Zoo is ook onze kunstenaress niet in haar vaderland, maar in Italië zich het wezen van haar begaafdheid bewust geworden. In Italië vond zij het landschap, dat haar stijlgevoel tot een norm liet rijp worden. Dat was Toscana met zijn duidelijke, fijn bewogen formatie, die haar zuiverste uitdrukking vond in de werken van de groote Florentijnsche beeldhouwers der vijftiende eeuw.

Een kunstzinnig geleerde heeft aangetoond hoe de strenge vlakken der rotsen, die het dal van den Nijl insluiten met den hemel er over den stijl der Egyptische beeldhouwkunst hebben bepaald. De Egyptische beeldhouwer zag zich zelf staande in een vierkant prisma, en deze wereldvorm werd zijn kunstvorm. Ook de moderne kunstenaar moet zijn wereldvorm vinden. Wel heeft hij de neiging, daar hem geen vaste wereldbeschouwing leiding geeft, in imaginaire vormen te ontvluchten.

Julie Mijnssen had in haar jeugd de steun en de bescherming van haar ouders ondervonden. Haar familie rustte op den bodem der traditie. Zoo werd haar opvoeding naar een doel gericht: ontplooiing van alle krachten om flink en evenwichtig in de wereld te staan, niet haar te ontvluchten.

Reeds als meisje van veertien jaar teekende zij goed. En de kunstzinnige ouders hielpen ook deze begaafdheid tot ontwikkeling te doen komen. Julie kreeg lessen van Georgine Schwartze, zij leerde van haar naar de natuur teekenen, misschien ook boetseeren. Met 24 jaren modelleerde Julie een buste van haar beste vriendin. Dit werk werd de aanleiding, dat de wensch naar